

IV. ULUSLARARASI İŞÇİ FİLMLERİ FESTİVALI

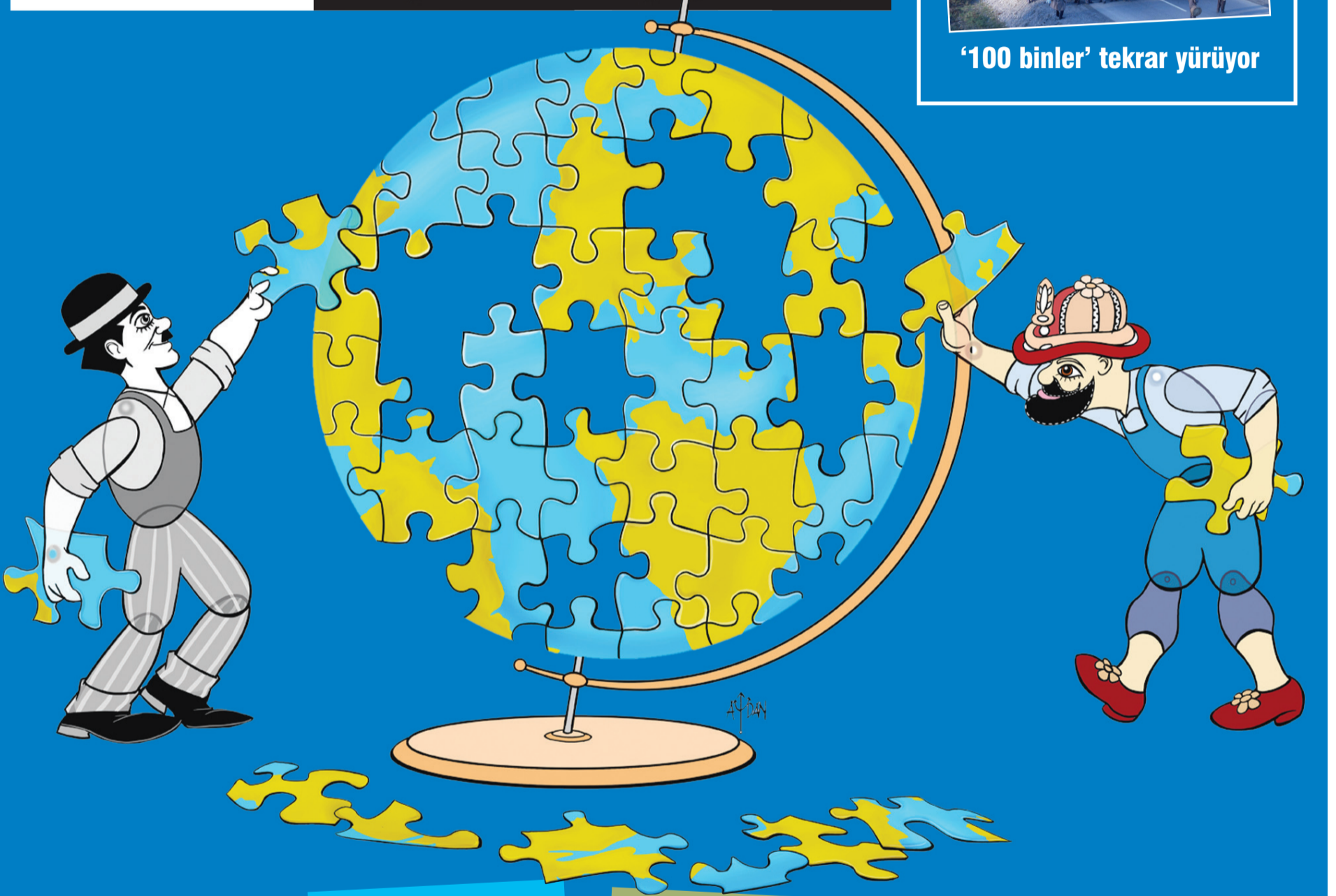
FESTİVAL GAZETESİ

25 ÜLKE 50 FİLM

Gobadhi: Onun
için sustum,
şimdi onun için
konuşuyorum

'100 binler' tekrar yürüyor

Biz

başka

dünya

isteriz

Biz başka dünya isteriz

“Bütün film gösterimlerini, sanatın gün be gün metalaşmasına inat, biletsiz ve ücretsiz olarak gerçekleştiriyoruz. Yaşamın her alanında, herkes her şey için birbiriyle yarışılırken, biz emek filmlerini yarıştırmıyoruz yani yarışmasız bir festival bu”

ÖNDER ÖZDEMİR

Festivalimizin dördüncüsünü gerçekleştiriyoruz. Bir yıllık hazırlığımızın sonuçlarını paylaşacağız dostlarımızla.

2006 yılında, Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin ilkinin düzenlenirken “festival” ezberini bozarak, festival gibi olmayan bir festivali gerçekleştirmeyi hedefledik.

Festivalimiz kolektif emeğin ürünü. Birçok dostumuzun çok değerli katkıları ile çitasını sürekli yükseltmekte. Büyük sermaye gruplarından veya yurtdışındaki fonlardan destek ve sponsorluk kabul etmeden, sendikaların ve festival dostlarının katkıları ile gerçekleştirilmekte.

Festival 3 ilde aynı anda örgütlenmekte ve ilkinden bu yana 10 dan fazla ilde de yaygın olarak tekrarlanmakta.

Bütün film gösterimlerini, sanatın gün be gün metalaşmasına inat, biletsiz ve ücretsiz olarak gerçekleştiriyoruz. Yaşamın her alanında, herkes her şey için birbiriyle yarışılırken, biz emek filmlerini yarıştırmıyoruz yani yarışmasız bir festival bu.

Filmlerini festivale gönderen yönetmenler, tüm Türkiye’de 10 binlerce kişi izleyebilsin diye gönderiyorlar filmlerini. Emeği anlatan film yapmak isteyenler de biliyorlar ki, festival ile tüm Türkiye’yi dolaşır filmleri. Bununla da kalmaz, yine işçi filmleri festivallerinin düzenlendiği, ABD’ye, Güney Kore’ye, Latin Amerika’ya gönderilir. İşçilerin uluslararası birliği ve dayanışması, tüm dünyayı dolaşan emekten yana, emeği anlatan filmlerle bir kez daha umut edilebilir.

Uluslararası İşçi Filmleri Festivali’nde 3 yılda toplam 130 film gösterildi. Bununla kalmadı, bazı filmler Festival sonrasında sendikalar aracılığı ile işçilere ulaştı.

IV. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali için de 50 film seçtik.

Bu 50 filmde, Ariel’de çalıştığı maden ocağı kapandığı için işsiz kalan bir işçinin yeniden bir yaşam kurma çabasını; Ken Loach’ın İşte Özgür Dünya’ında, göçmen işçilerin güvencesiz dünyasını ve onların sırtına basarak sınıf atlamaya çabalayan işçi sınıfından gelen bir kadını; 1954 yapımı Toğrağın Tuzu’nda bir grevi ve bu grevde bilinçlenip, mücadeledeki yerlerini alan madenci eşlerini; Şehir Sakin’de küreselleşme sonrasında emekçi kentlerinin nasıl yıkıma uğradığını; Sarhoş Atlar zamanında İran, Irak ve Türkiye sınırında yaşanan yoksulluk içindeki çocuklukları;

Merhaba Mr. Huh Dae-soo’da Güney Kore’de sürekli işlerini kaybetme endişesi yaşayan, işleri için mücadele eden sendikalı işçiler ile geçici işçilerin gündelik yaşamlarını; Bruksmanlı Kadınlar’da Arjantin’de çalıştıkları fabrika patron tarafından kapatılınca, fabrikalarını işgal edip, hem üreten hem de yöneten kadınların mücadelelerini; Bolivya’da koka yetiştiricilerini ve onları temsil eden yerli başkan Evo Morales’i;

Dünya Ayarında Şehirler Herkes İçin’de Güney Afrika’da FiFa 2010 Dünya Kupası öncesinde yoksulluğu

Yetkin Dikinciler, Hale Soygazi

görünmez kılmak için yerlerinden edilen sokak satıcılarının mücadelesini; Dünyayı Özelleştirmek’te ise, dünyanın, özel çıkarlara teslim edilmesinin sonuçlarını, kısacası uzun bir tarihsel aralıkta, 25 ayrı coğrafyada yapılmış 50 filmi hep birlikte izleyeceğiz. Ve bir kez daha kapitalizmin tarihsel sonuçları ile yüzleşeceğiz. Her yerde işsizlik, her yerde yoksulluk, her yerde eşitsizlik ve ücretli kölelik olduğunun ama aynı zamanda mücadele ve

direniş olduğunun ayırıcına varacağız.

Hepsinden önemlisi dünden, bugünden ve gelecekte umut üreteceğiz.

Krizin, işsizliğin, yoksulluğun, yani bugünün dünyası kimi mutlu ediyor.

Ne diyordu marş..:

Yıkılın bu köhne düzeni

Biz başka dünya isteriz

Bizi hiçe sayanlar bilsin

Bundan sonra herşey biziz.

İyi seyirler.

Teşekkürler...

Bu yıl festivalimizin dördüncüsünü, festival gazetemizin ise üçüncüsünü hazırlamanın heyecanı içindeyiz. Festival gibi gazete de gönüllü dostlarımızın emeğiyle ortaya çıktı. Geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yıl da sayfalarımızın görsel yönetmenliğini Hakan Bayhan üstlendi. Ferdi Çiloğlu, kapak

tasarımına yaptığı ince müdahalelerle görüntüyü kurtardı.

Mehtap Çakır ve Özlem Sanyıldız, çevirileriyle gazetemize önemli katkılarda bulundu. Didar Aytas, yazıların elimize ulaşmasında ve haberlerin yazılmasında yardımcı oldu. Tufan Sertlek ve Önder Özdemir, gazete içeriğinin

oluşturulmasında fikirleriyle önayıcı oldu. Meltem Çavdar ve Erol Aral gazetemize fikirleriyle katkıda bulundu Ayça Örer, herkesin dumur olduğu saatlerde enerjisi ve fikirleriyle gazetemize renk kattı. Ali Tosun, keskin gözleriyle gazetenin küçük ama mide bulandıran kusurlarını bertaraf

etti. Ferhat Uludere, gazetenin konseptinin oluşturulmasında tecrübesiyle ön ayıcı oldu. Aylin Kaplan, kahveleri, cin fikirleri ve gülümsemesiyle gazetemize neşe kattı. Ada Kanbur PC’imize yüklediği PES 2009’la çalışanların gönlünün şen olmasına oluğu kadar işlerin uzamasına da önemli katkılarda

bulundu. Gazetemizin ruhu, biriciği 88/4 tertip Mahmut Hamsici, ta memleketin öbür ucunda bile rahat durmayıp tecrübelerini İstanbul’a kadar ulaştırmanın bir yolunu buldu. Bir daha ki festivalde bu sayfalarda buluşmak dileğiyle...

Editörler UFUK KOŞAR ve DİNÇER ASLAN

İletişim: İstanbul Halkevi: İstiklal Caddesi Orhan Adli Apaydın Sokak No:34 Beyoğlu/ İstanbul Telefon: 0212 245 82 65 Fax: 0212 245 70 10 **Halkevleri Genel Merkezi:** Konur Sokak No: 8/9 Kızılay / Ankara Telefon: 0312 419 27 17 Fax: 0312 419 32 07 **E-posta:** laborfest@sendika.org **Web:** www.laborfest.sendika.org (İngilizce) www.festival.sendika.org (Türkçe)

HALKEVLERİ BÜLTENİ, Sayı: 2009/3 Nisan 2009, Yaygın süreli yayındır, 3 ayda bir yayımlanır, ücretsizdir, Halkevleri Derneği adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Genel Başkan İknur Birol, İdare Merkezi: Konur Sk. 8/9 Kızılay/ANKARA Tel. (312) 419 27 17 Basım Yeri: Sinerji Basım Yay. ve İlet. Hizm. A.Ş. Baskı Tesisleri - Kocaeli, Basım Tarihi ve adedi: 28.4.2009 5 bin adet basılmıştır

İçimizdeki 'bahar'ı müjdeleyen yönetmen

Sonbahar filmiyle Avrupa ve Türkiye'de büyük bir başarı yakalayan Özcan Alper ve filmin yapımcısı Serkan Acar bilinmeyen süreçlerini anlattılar.

Türkiye'nin kuzeyindeki toprakları ve o topraklardan yükselen bir acıyı anlatan **Sonbahar**, festivallerden parmaklarımızla sayamayacağımız kadar çok ödülle döndü ülkesine. Filmin yaratıcısı Özcan Alper ve yapımcısı Serkan Acar'la **Sonbahar**, Türkiye sineması ve kültürel gelişimler üzerine sohbet ettik.

Yönetmenliğe kadar uzanan sinema serüveninizi bize anlatabilir misiniz? Çalışma süreciniz boyunca motive eden şey neydi?

Özcan Alper: Sinema aslında bizim kasabada da varmış, klasik herkes söyler. Yılmaz Güney filmleri oynamış. 80 sonrası sinemalar kapanmış. Ben, Trabzon'da bir sinema vardı saçma sapan filmler gösteren, oraya giderdim. Ama ilk gerçek sinema filmi Ortaköy Kültür Merkezi'nde izledim 91 yılında. 'Sürü' filmi izlemiştim. Ciddi anlamda ilk filmimi orda izledim. Ama lise yıllarında TRT 2'de Vecdi Sayar'ın 'İki Film Birden', Rekin Teksoy'un 'Sinema ve Edebiyat' kuşağı olurdu, sonra Atilla Dorsay'ın 'Sinema Büyüsü' diye programı vardı. Lise sonda oradaki filmleri izlediğimi hatırlıyorum. Nasıl edebiyatta bir Maksim Gorki okursun ve değişmeye başlar edebiyat serüvenin, bizim de herhalde sanat sineması dediğimiz ticari olmayan sinemayla tanışmamız o programlarla oldu.

Tabii o zamanlar kafamda sinemacı olmak gibi bir şey yoktu. Taşrada büyüdüğüm için bu fikir ancak üniversite yıllarımda oluştu. İstanbul'da okuyorsun, İstanbul gibi bir yerde gelişen süreç yavaş yavaş içimdeki sinema serüvenini baskın çıkarttı.

O dönemler artık bilinçli olarak da sinema yapmak istiyordum. Edebiyatla ilgili bir şey yapmak istedim ama sonra sinemaya doğru kaymaya başladım. Sonra Mezopotamya Kültür Merkezi'nde sinema kursuna gittim. Orda anlatılan dersler konular ciddi bir birikim ve alternatif sinema yapma duygusu yaratmış sanırım. Böyle böyle başladık. Sonra asistanlık yaparak bu sektörde çalışarak devam ettim. Akabinde bugünlere

Sonbahar
2008, 99'
Yönetmen, Senaryo: Özcan Alper
Görüntü Yönetmeni: Feza Çaldıran
Oyuncular: Onur Saylak, Raife Yenigül, Megi Kobaladze

kadar geldik.

Bir de filmin öyküsünü öğrenebiliriz. 'Sonbahar' nasıl ortaya çıktı nasıl şekillendi?

Özcan Alper: Film 2003 yılında başladı. İlk önce Çamlıhemşin'de filmi çektiğim eve gitmişim. O evle Karadeniz coğrafyası ve kültürüne dair bir şey yapmak fikri oluştu. 19 Aralık sonrası yavaş yavaş kendi kuşağımızdan insanlar da artık cezaevlerine giriyordu. 10 yıl 12 yıl cezaevinde yatıp çıkmaya başlayan insanlar görmeye, onlarla konuşmaya başladım. Bir şeylerin olduğunu hissettim.

Açıkçası hem kendi dönemimize hem de o insanlara dair bir şeylerin mutlaka beyaz perdeye yansımaları gerektiğini düşünmeye başladım. Bir de Hopa biliyorsunuz eski Sovyetler üyesi Gürcistan'ın sınırında bir yer. Bütün bunları anlatmak isteyince bu hikaye oluştu. Sonra yavaş yavaş senaryoyu yazmaya başladık. Senaryoyu tartışarak, belirli dönemlerde bu durumdan acılar çeken arkadaşlarla paylaştık ve Karadeniz'de fuhuş yapan kadınlarla da röportajlar yaparak hikayeye gerçekçilik kattık. Bu aşamalarından sonra çekmeye kara verdik.

Sinemamızın dağıtım ve yapım tekellerinden bağımsız bir biçimde ayakta durabilmesi açısından ne derece önemli?

Özcan Alper: Biz kendi bağımsız gösterim ağı yoksa bağımsız sinemanın olamayacağını düşünüyoruz. Çok da olabilecek bir şey

değil. Sen ne zaman Türkiye'nin her yerinde kendi bağımsız sinema ağını kurabilirsin, istediğini yapıp istediğin filmi gösterime sokabilirsin o zaman bağımsız sinema olabilir. Bu yüzden de bağımsız sinema yapıyoruz demiyoruz. Çünkü bağımsız sinemanın siyasal bir geçmişi de var. Fakat şimdi onun nüvelerini görmeye başladık. Diyelim ki film farklı ve sert bir konusu olduğu için sinemalarda gösterime giremeyen bir film de olsaydı gördüm ki biz aslında bu örgütlenme ve gösterim biçimini yayabilirsek yine de gösterebilmişiz.

Dün akşam İzmir'deki söyleşide sendika temsilcileri vardı ben onlara "sendikaların salonları inanılmaz atıl kalıyor. Niye böyle yapıyorsunuz? Bunun yerine o salonlarda küçük bir sinema makinesi alınsa, Sine-Sen'le ya da bizim gibi sinema gruplarıyla ilişki kursanız" diye bir öneride bulundum. Biz onlara ille de popüler ya da o an gösterimde olan filmler değil başka başka filmler seçsek. Hafta sonu işçiler, aileleri popüler filmlere gideceklerine bu filmleri izleseler. İşçiler için aileleriyle sosyal bir etkinlik olanağı olsa. Yavaş yavaş onların aklına da bu fikirleri düşürüyoruz. Onlar da katılıyor.

Filmin dağıtım biçimi; ulaştığı kitleyi de verdiği mesajı da etkileyen bir şey. Bu dağıtım kısmı önemli ve bunun aşılabileceği bir sinema yapma biçimin önünü açacak bir şey...

Özcan Alper: Kesinlikle karşılıklı bir ilişki. 'Sonbahar'ı ne kadar başka niyetlerle yapsan da sinema salonuna gidince endüstri malı oluyor.

Serkan Acar: Buna karşı değiliz, bunu söylemiyoruz. Ama önemli olan şu; bu süreci besleyebilmesi için sinema yapan insanlar dışında izleyicilerin de bizlere destek olması gerekiyor. İkincisi yerel yönetimlerin ciddi anlamda destek olması gerekiyor. Çünkü kitle örgütleri ve yerel yönetimler bu ikisinin

desteğiyle bu dağıtım sürecini örgütleyebilir ve oradan geri dönüşlerle de yeni filmlerin üretimine katkı sağlayabiliriz.

Özcan Alper: Ben bu filmi yapmadan yıllar önce alternatif sinema meselesinde düşünüyordum, "ne yapsak, ne etsek" diye ama o zaman örneğin ne sendikalar seni tanyor ne sen onları arada bir ilişki kurmak zor. Açılıştaki gördüm birçok sendika temsilcisi vardı onlara mesela üç dört şey söyledim. Dediğim popüler filmler izliyor işçiler haftasonu, oysa sendikaların 500 kişilik salonu var sahip olunan ciddi olanaklar var bir tane sinema makinesi aldırın, biz gelelim filmler seçilsin. Hafta sonları işçiler, aileleri kendi sendika salonlarında ücretsiz olarak film izleyebilirsin. İnsanlar çalışma hayatının içine hapis olacaklarına gelip film izlesinler. Üstelik bu konuda gelişen teknolojiyi kendi lehimize de çevirebiliriz.

Dün 90'larda üniversitede okuyan izleyiciler dönemlerini anlatan filmler görmek isterdi. Bugünse 'Sonbahar' ve 'Bahoz' gibi örnekler var. Birbirini besleyen bir siyasi sinema gelişimi yaşamıyorken, çağrı da yapıyor mu?

Özcan Alper: Tabii mesela bir genç de gitsin DİSA da direnen Emine Aslan'ı çeksin onun belgeselini çeksin. Biraz insanların aklına yaşadığımız toplumsal süreçleri görüntü diliyle anlatmak gelsin. Eskiden buna gerçekten çok uzaktık, olanaklar sinema sanatının ihtiyaçlarının pahalı olması. Ama olanaklar arttıkça bu fikirler de aşağı doğru yayılıyor.

Sizin başardık dediğiniz nokta nerede oldu, nerede başardık dediniz?

Özcan Alper: Biz kağıt üstünde bir şey yaptık ve onunla yola çıktık. Kendi içinde başarılilik meselesi eksiklikleri var tabii ama biz kendi aramızda kurgu bittiği zaman oturduk ve anlatmak istediğimizi de düşünerek "olmuş mu" dediğimiz zaman "evet olmayan şeylere rağmen yapmak istediğimiz buydu ve bundan sonrası filmin kendi serüveni" dedik. Vicdanımız rahatladı. Ama ondan sonra gittiği ilk festivalde ödül aldı, başka başka festivallerde ödül aldı. Kendini içinde hissetmen onun arkasında durman çok önemli.

Ne anlatmak istiyorum? Durduğum yer doğru mu? Sonuçta filmde öyle ince çizgilerde var politik olarak. Mesela film boyunca en çok üzerinde durduğum karakterin yenilmiş gibi anlaşılmasındaydı. Öyle bir kaygım vardı. Yenilmiş gibi göstermek ne kadar içsel bir hikaye anlatmış da olsak en büyük korkumdu. Sakın gene solcular yenildiler küstüler mi gibi yansımam kaygılarım vardı.

Film bizim için sadece Türkiye'ye dair değil bu coğrafyaya dair. Bütün Kafkasya meselesi bir taraftan ona dair de bir şey kırıyor. Tiflis Festivali'nde Bush'un adını vermişler sokağa. Devletlerin politikaları değişebilir ama halkların bu kadar aşağılanmaya sessiz kalması tarihsel olarak çok acı ve onur kırıcı. Benim için devletler değil halklar önemlidir. Benim için bu olanakları yaratma açısından da başarılı film.

“Onun için sustum şimdi onun için konuşuyorum”

"Roxana Saberi'ye, Amerikan pasaportlu İranlı'ya"

Şimdiye kadar sessiz kaldıysam, bu O'nun iyiliği içindi. Eğer bugün konuşuyorsam, bu yine O'nun iyiliği için.

O benim dostum, nişanlım, yoldaşım. Her zaman hayran olduğum, zeki ve yetenekli genç bir kadın.

31 Ocak günüydü. Doğum günüm olan gün. O sabah, beraber dışarıya çıkmayı planladığımızdan beni alacağını söylemek için aradı. Hiç gelmedi. Cebini aradım, ancak kapalıydı ve 2-3 gün boyunca O'na ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evine gittim ve anahtarlarımız birbirimizde olduğu için evine girdim, fakat orda da yoktu. İki gün sonra telefon etti ve "Beni affet canım; Zahedan'a gitmek zorunda kaldım" dedi. Sinirlendim, neden bana hiçbir şey söylememişti ki? O'na inanmadığımı söyledim, ancak o yineledi: "Beni affet canım, gitmek zorundaydım." Sonra, hat kesildi. Tekrar araması için bekledim. Aramadı.

Zahedan'a gitmek için yola çıktım. Her uğradığım otelde O'nu aradım, ancak ismini duyan olmamıştı. 10 gün boyunca, babasından tutuklandığını öğreninceye kadar, binlerce kara düşünce gelip geçti aklımdan. Bunun bir şaka olduğunu varsaydım.

Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve birkaç gün içinde salıverileceğini düşündüm. Ancak günler geçti ve O'ndan tek bir haber bile almadım. Endişelenmeye başladım ve ne olduğunu idrak edinceye kadar yardım için mümkün olan her kapıyı çalmaya başladım.

Gözlerim yaşlı, O'nun masum ve suçsuz olduğunu söylüyorum. O'nu yıllardır tanıyan ve her bir dakikayı paylaşan ve bunu ilan eden benim. Her zaman okumakla ve araştırmakla meşguldü. Başka hiçbir şeyle değil. O'nu tanıdığım tüm bu yıllar boyunca, ne bana haber vermeden bir yere gitti ne de tavsiyemi sormadan bir şey yaptı. Arkadaşlarına, ailesine, çevresindekilere mantıksız bir davranışa ait bir ibare hiç göstermedi. Beni görmek dışında günlerce evinden çıkmayan biri; bir Japon hanımefendisi gibi parasını dikkatlice harcayan ve bazen hayatını kazanmak için zorluk çeken biri; burada, İran'da kitabımı bastırmak için sponsor arayan biri; nasıl olur da şimdi casuslukla suçlanabilir?! Hepimiz biliyoruz ki -zira filmlerde gördük bunu- casuslar habis ve sinsidir, bilgi için etrafı sürekli di-

Festivaleimize nişanlısı Roxana Saberi'nin casusluk suçlaması nedeniyle tutuklanması yüzünden katılamayan İranlı yönetmen Bahman Ghobadi olayın ardından yazdığı mektubu yayınlıyoruz...

kizlerler ve gayet iyi para kazanırlar.

Ve şimdi kalbim acıyla dolu. Çünkü O'nu burada kalmaya teşvik eden bendim. Ve şimdi O'nun için hiçbir şey yapamıyorum. Roxana İran'ı terk etmek istiyordu. Bunu ben engelledim.

İlişkimizin başında, Birleşik Amerika'ya dönmek istiyordu. Oraya beraber gidelim istiyordu. Ancak ben yeni

filmim bitinceye kadar kalması konusunda ısrar ettim. Hakikaten İran'ı terk etmek istiyordu. Ve bunu ben engelledim. Ve şimdi, bu olaylara konu olmasına sebep olduğum için harap haldeyim. Bu geçen yıllarda, ciddi depresyondaydım. Neden mi? Çünkü filmim yasaklandı ve karaborsada dağıtıldı. Bir sonraki filmime izin verilmedi ve evde kalmaya zorlandım.

Eğer bugüne kadar bunlara dayanabilseysem, bu, O'nun varlığı ve bana ettiği yardımlar sayesinde.

Son filmim için izin alamadığımdan, asabi ve huysuzdum. Ve O beni sakinleştirmek için her zaman oradaydı.

Roxana İran'ı terk etmek istiyordu. Ben O'nu bundan alıkoydum. Ben bunalımdayken, bana göz kulak olan O'ydu. Sonra ben O'nu kalmaya ikna ettim, kafasında çoktan başlamış olduğu kitabı yazmasını istedim. O'na eşlik ettim ve dostlarıma ve bağlantılarıma şükürler olsun ki, her bir kapıyı tek tek çaldım ve film yapımcılarıyla, sanatçılarla, sosyologlarla, siyasetçilerle ve diğerleriyle buluşmalar ayarlayabildim. Aslında O'nunla gitmeliydim.

Burada kalabileceği ve buna bütünüyle dayanabileceği ölçüde, filmim bitinceye ve beraberce buradan gidinceye kadar; yazdığı kitap O'nu içine çekmişti.

Roxana'nın kitabı İran'a bir övgüydü. Kitabının müsveddeleri duruyor ve elbette bir gün yayınlanacak ve bizler de bunu göreceğiz. Fakat neden kimse bir şey söylemedi? O'nunla konuşan, çalışan, oturup sohbet eden ve ne kadar suçsuz olduğunu bilen onca kişi...

Bu mektubu O'nun için endişelendiğimden yazıyorum. Sağlığından endişeliyim. Sürekli ağladığını ve bunalmış olduğunu duydum. Roxana çok hassas biridir. Yemeğine dokunmayı reddedecek kadar...

Mektubum devlet adamlarına, politikacılara ve yardım etmek için herhangi bir şey yapabilecek herkese seslenen çaresiz bir haykırış... Okyanusun ta diğer ucundan, Amerikalılar O'nun hapsini protesto ettiler, çünkü O bir Amerikan vatandaşı. Fakat ben "hayır" diyorum, O bir İranlı, ve O, İran'ı seviyor. Size yalvarıyorum, gitmesine izin verin! O'nu politik oyunlarımızın ortasına atmamanızı rica ediyorum! Roxana siyasi oyunlarımızda yer almak için çok zayıf ve saf. Davasında benim de bulunmama, babası ve nazik annesiyle beraber yanı başında oturmama, suçsuz ve ayıpsız olduğuna tanıklık etmeme izin verin.

Yine de, serbest bırakılacağı konusunda iyimserim ve yargının, davanın bir sonraki aşamasında iptal edileceğini kesinkes umut ediyorum.

Benim Japon gözlü, Amerikan vatandaşı, İranlı sevgilim hapiste. Utanç duyuyorum! Utanç duymalıyız!

Bahman Ghobadi

Çeviren: Özlem Sarıyıldız

İran'dan dünyaya farklı bir ses

Kaplumbağalar da Uçar ve Sarhoş Atlar Zamanı filmleriyle İran sinemasına farklı bir ses getiren Bahman Ghobadi'nin kült filmlerinden *Sarhoş Atlar Zamanı* festivalimizin konuğu olacak

FATİN KANAT

Bu yıl dördüncüsünü düzenleyeceğimiz festivalimizin onur konuğu olarak Bahman Ghobadi'yi ağırlayacağımızı daha önce duyurmuştuk. Ghobadi çok istemesine rağmen gelemedi. Bu aralar İran'da oldukça sıkıntılı bir süreç yaşayan Ghobadi, bir

video mesajla hem festival ekibini ve hem katılımcılarını selamladı. Ghobadi'nin 4 yıldır birlikte yaşadığı, "sevgilim, yoldaşım" diye tanıttığı Roxana Saberi, İran asıllı Amerikan vatandaşı bir gazeteci. Casusluk suçlamasıyla tutuklanan sevgilisinin ardından yazdığı

mektupta Ghobadi, tekrar ABD'ye dönmek isteyen Saberi'yi nasıl engellediğini şöyle anlatıyor: "O tamamen suçsuz, tertemiz bir kadın. O bir İranlı. Japon gözlü, Amerikan kimlikli ama her şeyiyle bir İranlı. O benim nişanım ve yoldaşım. Suçsuz yere hapiste. Bu benim için,

bizim için büyük utanç. Bunu kabullenmemi hiç kimse beklemesin benden."

Ghobadi, itirazları yüzünden reklam filmi çektikten sonra ABD'ye gitmekten vazgeçen sevgilisi Saberi'nin üzüntüsünü bu satırlarda anlatıyor.

Sarhoş Atlar Zamanı
2000, 75'

Yönetmen:

Bahman Ghobadi

Senaryo: Bahman Ghobadi

Görüntü

Yönetmeni: Saed

Nikzat

Oyuncular: Ayoub

Ahmadi, Rojin

Younessi, Amaneh

Ekhtiar-dini, Madi

Ekhtiar-dini

BAHMAN GHOBADİ KİMDİR?

1969 yılında İran'ın Bane kentinde doğan Bahman Ghobadi, öğrenimi sırasında bir radyoda çalıştı. Daha sonra Sanandaj'da genç bir amatör olarak film yönetmenleri grubuna katıldı ve onlarla birlikte kısa metrajlı filmler yapmaya başladı. Daha sonra sinema eğitimi almak üzere başkente giden sanatçı, eğitimini yarıda bıraktı.

1995-1999 yılları arasında birçok ulusal ve uluslararası yarışmalarda ödül kazanan 10 kısa filme yönetmenlik yapan sanatçının yapımları arasında Clermont-Ferrand Festivali'nde Jüri Özel Ödülünü kazanan "Siste Yaşam" filmi de bulunuyor.

İlk uzun metraj filmi olan *Sarhoş Atlar Zamanı* (2000) ile Cannes Film Festivalinde Altın Kamera ve Jüri Özel Ödülü de dahil, değişik festivallerden çok sayıda ödül kazandı. *Kaplumbağalar da Uçar*'la San Sebastian'dan Altın İstiridye ile dönen Ghobadi, *Yarım Ay*'la aynı ödülü çok geçmeden bir kez daha kazandı. İran Sinemasının dünya çapındaki

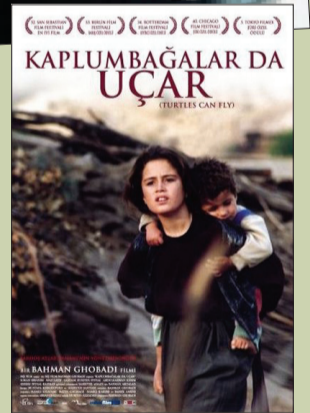
isimlerinden biri olan Abbas Kiyarustemi'nin yanında asistanlık yaparak yönetmenlik deneyimini pekiştiren Ghobadi, Samira Makhmalbaf'ın *Kara Tahta'sı* ve Kiyarustemi'nin *Rüzgar Bizi Sürükleyecek* filminde oyunculuk da yaptı. Tahran'daki Sinema Müzesinin önemli köşelerinden biri, aldığı sayısız ödülle birlikte Ghobadi'ye ayrılmış durumda.

Kürt sinemasının da en önemli yönetmenlerinden biri olan Ghobadi, yeni gerçekçi izleğin günümüzdeki temsilcileri içinde ilk aklara gelen, başarı ve düzeyi tüm dünyada kabul gören oldukça genç bir yönetmen olarak, pek çok yeni projeyi gerçekleştirmek için çalışmalarını arsız sürdürüyor.

Savaşların, katliamların, yok sayılmanın, yoksulluğun hüküm sürdüğü bir coğrafyada, Kürdistan'da, Ghobadi'nin sanatsal incelikle bezediği kamerası, oldukça yalın, tamamı amatör ve çoğu çocuklardan oluşan oyuncu kadrosuyla insandan, ezilenden, emekten yana bir duruş sergiliyor. *Kaplumbağalar da Uçar*

filminde çocukları da içine alan mayın ticaretine ve silahlanmaya dair bir soruya şu cevabı veriyor:

"Bence bu olay bitmeyecek. Silah sektörü bugün dünyada çok büyük bir sektör. Satıcılar sürekli parası olan ülkeleri arıyorlar. Özellikle Ortadoğu ülkelerine hep mayın satıyorlar. Mesela Irak Kürdistanı'ndan toplayıp öbür tarafta İran'la Irak sınırına tekrar mayın döküyorlar. Çok iğrenç bir sektör. Bunları satmak için her şeyi yapıyorlar. Önünü almak pek mümkün değil. Mesela Amerikalılar veya Almanlar bu mayınları döküyor, sonra Irak hükümeti aynı adamlara kucak dolusu para verip söktürüyorlar. Trajikomik bir işleyiş yani."

Paran yoksa sağlık hizmeti de yok

“Ama filmin en can alıcı bölümü Küba’da cereyan ediyor. Moore, 11 Eylül’de ağır yaralanan itfaiye görevlileriyle birlikte Küba’ya gidiyor. Çünkü bu insanlar sağlıkları için gerekli tedaviyi ABD’de bulamıyorlar”

NECLA ALGAN

Michael Moore’un 2007 yılında gerçekleştirdiği, ABD’nin sağlık sistemini sorgulayan Sicko, İngiltere, Fransa gibi kamu sağlığını metalaşmanın dışında bırakan ülkelerle ABD’yi kıyasladıktan sonra esas olarak zurnanın zirt dediği nokta olan Küba’daki sağlık sistemini gündeme getiriyor ve Küba’da ABD’den çok daha adil ve ücretsiz kamusal sağlık hizmetinin başarılı ve yaygın bir biçimde uygulandığını gösteriyor.

Bu müstehcen gerçeğin enine boyuna sorgulandığı bu filmde Moore, parası olanların, sigorta primlerini ödeyenlerin bile nasıl sistemli bir dolandırıcılık tarafından oyuna getirildiğini gözler önüne seriyor. Ne pazarlıklar, ne üçkâğıtlar dönüyor sağlık sigorta sisteminde...

Bizde şu günlerde uygulamaya konmaya çalışılan sağlık dönüşüm programı 1970’te başkan Nixon tarafından sağlık reformu adıyla yasalaşmış. Bu bağlamda film, tamamıyla özelleştirilen sağlık sisteminin, bugün ileri kapitalist ülkelerin lideri olan ABD’de ne duruma geldiğinin açık bir göstergesi. ABD’de nüfusun dörtte biri zaten ekonomik durumlarının yetersiz olması nedeniyle sigortasız. Geri

kalanlar da çeşitli katakullilerle genellikle kısmi ve güvencesiz bir sağlık sigortasına sahipler. Sigorta, doktor, hastane... Hepsi bu aldatmaca sisteminin parçaları. Filmde doktorlardan biri, kendi deneyimlerinden yola çıkarak, sigorta şirketleri ile doktorların nasıl karşılıklı işbirliği içinde hasta aleyhine anlaşabildiklerini anlatıyor. Ağır hastalık durumunda zaten sistem genellikle hastayı en az tedaviyle baştan savmaya göre örgütlenmiş. Dolayısıyla bu durum söz konusu olduğunda, bu hak ihlallerinin nasıl acımasızca işlediğine, mağdur olan hastaların ve vicdan sahibi doktorların ağzından zengin örneklemelerle tanık olabiliyor ve sistemin acımasızlığını kavrayabiliyorsunuz bu filmi izlerken.

ABD örneğine karşılık Michael Moore Avrupa ülkeleri ve Kanada gibi diğer gelişmiş ülkelerde bu sistemin nasıl kamusal bir anlayışla işlediğini çeşitli örneklerle, o ülkelerde yaşayan insanlarla ve sağlık görevlileriyle görüşerek ortaya koyuyor.

Ama filmin en can alıcı bölümü Küba’da cereyan ediyor. Moore, 11 Eylül’de ağır yaralanan itfaiye görevlileriyle birlikte Küba’ya gidiyor. Çünkü bu insanlar sağlıkları için gerekli tedaviyi ABD’de bulamıyorlar. Fakir bir ülke olan Küba’da ise

hiçbir ücret ödemedi, kaliteli bir bakımla tedavi görüyorlar. Dünyanın en zengin ülkesi ABD için utanç verici, Küba gibi kıt kaynaklarıyla insanların bütün temel ihtiyaçlarını hakkıyla sağlayabilen küçük sosyalist ada ülkesi için ise kıvanç verici bir durum.

Peki bu yaman çeliskiye nasıl açıklayacağız?

Moore’un filmi “Sicko” her şeyin metalaşmasını tüm dünyada örgütleyen ve dayatan ABD’nin kendi vatandaşlarının içinde buldukları durum bakımından müthiş öğretici ve aydınlatıcı bir ders.

Bugünlerde, 1930 yılından beri en büyük ekonomik bunalımını yaşayan ABD’de işini kaybeden ve sigorta

primlerini ödeyemeyen insanların sayısı 10 milyona yaklaştı.

Demek ki toplumsal bunalım daha da derinleşerek etkisini sürdürecektir. Büyük umutlarla iktidara gelen Obama ise henüz bu konularda somut bir adım atmadı.

Son olarak İşçi Filmleri Festivali’nin ilkinde açılış filmi olarak gösterilen, Sicko ile aynı konuyu, ABD ve Küba kıyaslamasını benzer biçimde dile getiren ve ABD’li genç bir kadın tarafından gerçekleştirilen filmi hatırlatmak gerekir. Çünkü dar gelirli bir siyah bir ailenin çocuğu olarak, Moore’dan çok daha kısıtlı imkanlarla benzer bir filmi başarıyla gerçekleştirmişti. Selam sana...

Sicko

2007, 123'

Yönetmen: Michael Moore
Senaryo: Michael Moore

Bu belgeselde Moore, yüksek karlılık beklentisiyle yönlendirilen Kuzey Amerika sağlık sisteminin işlevsizliğini ortaya koymaktadır. Dahası büyük şirketler tarafından satın alınmış hükümet ve kongre üyeleriyle siyasi sistemin çürümüşlüğü ve sıradan Amerikan yurttaşlarının durumunu gösterir. Daha sonra Kanada’ya, İngiltere’ye ve Fransa’ya giden Moore hastaneleri, doktorları, sağlık personelinin ve hastaları göstererek onların sağlık sistemi ile Amerikan sağlık sistemini karşılaştırır. Son olarak sıradan insanlardan daha iyi sağlık hizmeti alan Guantanamo tutuklularını gösterir ve belgesele katkıda bulunan Amerikalılar Küba’da ücretsiz tedavi görürler.

Şehir Sakin

1999, 132'

Yönetmen: Robert Guedigian

Senaryo: Jean-louis Milesi, Robert Guedigian

Görüntü Yönetmeni: Bernard Cavalié

Oyuncular: Ariane Ascaride, Pierre Banderet, Jean-Pierre Darroussin

Michele eroin bağımlısı bir kadındır. Paul grev yapan arkadaşlarına ihanet etmiş ve taksitli şoförü olmuştur. Bir müzisyen olan Viviane genç bir göçmen olan Abderamane ile bir ilişkiye başlar. Onların ve diğer inceliklerle oluşturmuş karakterlerin yolları, şehrin sakin olmadığını göstererek kent gerçekliğinin zengin ve derinlikli bir resmini yaratmak için kesişir.

İsyan

Yönetmen: Gillo Pontecorvo
Senaryo: Franco Solinas, Giorgio Arlorio
G. Yönetmeni: Marcello Gatti
Müzik: Ennio Morricone
Oyuncular: Marlon Brando, Evaristo Márquez, Norman Hill, Thomas Lyons, Renato Salvatore, Valeria Ferran Wanani

İngiliz ajanı William Walker Queimada adasına Portekiz rejimini yıkmak üzere bir isyanı örgütlemek için gönderilir. Plan, Britanya'ya sadık beyazların kontrolünde bir devlet kurmaktır. Bu projeyi gerçekleştirmek için William Walker köleleri özgür olmak için savaştırmaya ikna eder. Jose Dolores isyanın lideri olurken, beyaz siyasi liderler sömürge valisine suikast düzenler ve geçici bir hükümet kurarlar. Portekiz rejiminin yıkılmasından sonra, İngilizler bir kukla hükümet oluştururken Dolores dışlanır. Kölelik resmen sona erer ve eski köleler teorik olarak haklarını kazanırlar ancak onların eskisinden daha kötü şartlarda şeker çalışmaya zorlandıkları bir sistem

kurulur. William Walker Queimada'ya yıllar sonra geri gelir, bu kez kendi yarattığı siyahî özgürlük hareketini bastırmakla görevlidir.

Ödüller: David di Donatello Ödülleri En İyi Yönetmen Ödülü 1970, Fotogramas de Plata En İyi Yabancı Oyuncu Ödülü 1972

Tolya

2003, 9'

Yönetmen: Rodeon Brodsky

Film geleneksel bir belgesel gibi başlıyor: bir adam arka plandaki ufuk çizgisini işaret ederek işini yapıyor. İsrail'deyiz, fakat kahramanımız, Rusya'dan gelmiş. Kadınlar Günü'nde işçiler telefon kabinine hücum etmiş, memleketteki eşlerini, kız arkadaşlarını arıyorlar. Tolya bunu yapamıyor, çünkü dişini kaybetti ve bir kelimeyi doğru söyleyemiyor. Bir çözüm bulana dek çaresiz görünüyor: sonunda uzaktan kahkahalarını duyduğumuz Natasha'yı çok eğlendirerek, telefonda sevgiyle kedi gibi miyavlar.

Porto Marghera

2004, 52'

Yönetmen: Manuela Pellarin

Bu film, Venedik şehrini de içine alan dev endüstri bölgesinde kendi sorunlarına sahip çıkan Petrokimya işçileri hakkındadır. Porto Marghera işçi otonomlarını ve işçi militanların bakış açısından deneyimleri belgeler. Porto Marghera işçileri daha iyi çalışma koşulları için, aynı zamanda da kimya sanayinin yıkıcı etkilerine karşı savaşırlar. Diğerlerinin yanında, sınıf mücadelesinin bu özgün döneminin özelliklerini günümüzde tartışmak ve çözmek önemlidir.

Kırlangıcın Yuvası

2007, 21'

Yönetmen: Bülent Arın**Yapımcı:** Şehbal Şenyurt, Nedim Hazar**Kurgu:** Bülent Arın

Bülent Arın'ın yönettiği belgesel, 12 Eylül askeri faşist darbesi döneminde el konulan Tuzla Ermeni Çocuk Kampı'nın hikayesini Hrant Dink'in anlatımıyla sunuyor. Hrant Dink, çocuk yuvasının ellerinden alınmasını, dolayısıyla kendisinin yaşadığı duygusal çöküntüyü; 'yuvası dağıtılan bir kırlangıcın, havada çaresizce dolaşması'na benzetiyor. Bu düşünce belgesele ismini veriyor. Hrant Dink ve Bülent Arın'ı anısına...

İplik Hayatlar

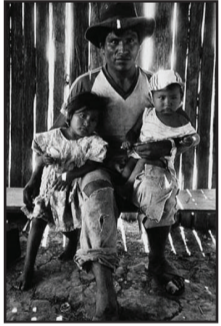
2008, 27'

Yönetmen: Kibar Dağlayan Yiğit**Kurgu:** Yavuz Gümüş

Ayşe, Gülden, Necla, Sevgi ve Sadife; yaşları on beş ile otuz iki arasında değişen beş kadın. Bursa'da çalıştıkları tekstil fabrikasında gece mesaisindeyken, bu ikisi çocuk yaşta birisi de hamile olan beş kadın işçi, çıkan yangında kapı üzerlerine kilitli olduğu için yaşamlarını kaybettiler. Belgesel yaşanan bu olaya odaklanarak, kadın ve çocuk işçilerin sorunlarına değiniyor.

Cocalero

2007, 94'

Yönetmen: Alejandro Landes

Cocalero, Peru, Boliviya ve Kolombiya'da koka yaprağı yetiştiricilerine verilen isimdir. 2006 yılında Boliviya'nın başkanı olan Evo Morales bu ülkede cocalero hareketinin bir lideridir. Belgesel'in merkezinde, Boliviyalı çiftçilerin kendi hükümetlerinin (ABD'nin ısrarlarıyla) coca ürünlerini kökünden sökme çabasına yanıt olarak birlik olmaları vardır. Ve bir adam kot pantolonu ve lastik pabuçlarıyla onları temsil etmek üzere çıkıp gelecektir.

Lilith'in Kızkardeşleri

2008, 41'

Yönetmen: Emel Çelebi

Emeğinden aldıkları güçle hiçkimseye boyun eğmeden, doğanın içinde ve doğayla barışık bir biçimde yaşayan üç kadın: Dağ başında hayvanlarıyla birlikte yaşamını sürdüren bir çoban, yüzme bilmediği halde her gün denize açılıp ağ atan bir balıkçı ve evi çekip çeviren, yeri geldiğinde tarla alıp satan bir çiftçi. Tüketime dayalı erkek egemen düzenin yeryüzü kaynaklarını yok olma noktasına getirdiği çağımızda, bu üç kadın, insanın doğayla olan bağlarının henüz kopmadığı, üretken bir yaşam biçimini temsil ediyor. *Lilith'in Kızkardeşleri*, üç kadın karakterin hikâyesi üzerinden, kadınların güçlü ve üretken kimliğine yapılan bir güzelleme denemesi.

Merhaba Bay Huh Dae-soo

2008

Yönetmen: Jung Ho-jung**Yapımcı:** Labor News Production, Hyundai Motor İşçileri Sendikası**Oyuncular:** Hyundai Motor İşçileri, Uslan Central Cable İşçileri

Film sıradan işçiler ile birlikte kotarılmıştır. Sıradan işçiler sadece Hyundai Motor'da sürekli ve geçici istihdam edilen işçiler değil, aynı zamanda KIA Motors'da çalışan geçici istihdam edilen işçiler, kendi deneyimlerini anlatarak filmin üretimine katılmışlardır. *Merhaba Bay. Huh Dae-soo* her işçinin deneyimlediği gündelik yaşama ilişkindir. Kore'li işçiler sürekli işlerini kaybetme tehdidi altındadır, işleri için mücadele ederler ve geçici işçilerle problemleri vardır, fakat işyeri problemlerini tartışırlar. Bir gün işlerinden memnundurlar, ertesi gün ise genç yaşlı demeden sağlık sorunları için endişelenirler. Bu onların kendi hikâyeleridir.

Bir acayip film

Bu İşyerinde Grev Vardır!

PERİHAN ÖZCAN

Filmin adı: Bu İşyerinde Grev Vardır!**Yapım yılı:** Şubat 2009**Senaryo:** Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ve Sabah-ATV grubu çalışanları**Yönetmen:** Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS)**Prodüktör:** TÜRK-İŞ**Oyuncular:** Alper Tunga Çatal, Arzu Gündüz, Cengiz Erdiñ, Çilem Dalgıç, Ender Ergün, Hamdi Kurt, Mete Öztürk, Nuh Köklü, Özsel Tortop, Perihan Özcan, Selim Suner, Uğur Güç**Özet:** Türkiye'nin medya devlerinden Sabah-ATV grubunda başlayan sendikal örgütlenme, Toplu İş Sözleşmesi imzalamaya yanaşmayan işverenin baskı ve tehditleri sonucu bozguna uğramıştır. Sendikalı çalışanların çoğu işlerini kaybetme tehdidi karşısında sendikadan istifa etmiş, ancak direnen bir grup gazeteci sendika üyeliğini sürdürmüştür. Yasal süreç, Türkiye Gazeteciler Sendikası'nı grev kararı almaya zorlamış ve 13 Şubat 2009 günü Sabah-ATV binasının girişine grev pankartı asılmıştır. Bu, 29 yıl sonra Türkiye basında uygulanan ilk grevdir. Ne var ki, greve katılan '10 artı 2' kişiden ibarettir. Enteresan bir film hakikaten şu "Bu İşyerinde Grev Vardır!"

13 Şubat 2009 günü gösterime girdi ve hâlâ devam ediyor. İşin tuhafı, ne zaman biteceğini kimse bilmiyor. Başrolleri '10 artı 2' kişi paylaşıyor. 'Paylaşmak' burada doğru bir saptama. Zira kimseye özel yazılmış bir replik yok. Kimse kimseden rol çalma çabası içinde değil. Kimse filmin afişine ismini büyük puntolarla yazdırmaya çalışmıyor. Birden fazla ve farklı yeteneklerde kameraların önünde büyüdükleri hissine kapılmıyor hiçbiri. Onlara 'kahraman' muamelesi yapanlar oluyor bazen. Ama onlar, finali belli olmayan bir filmin isimsiz oyuncular olduklarının farkındalar.

Bir seçim yaptılar ve seçimlerinden ötürü pişman değiller. Soranlara anlatıyorlar neden '10 artı 2' kişi olduklarını.

İki yıl önce, çalıştıkları Ciner Medya Grubu'na Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) el koyduktan sonra Türkiye Gazeteciler Sendikası'na üye olduklarını... TMSF döneminde, şu an aralarında bulunan iki kişinin - Cengiz'le Nuh'un- işten çıkarıldığını... TMSF'nin Çalık Holding'e satışı sonrasında, ismi Turkuvas Medya olarak değişen şirketlerinde sendikalı çalışanlara nasıl baskı yapıldığını... Turkuvas Medya'nın Toplu İş Sözleşmesi imzalamayı nasıl reddettiğini... "Sendika üyeliğinden istifa etmezsen işten atılırsın" tehditlerine nasıl maruz kaldıklarını... Yaklaştığı söylenen ekonomik krizde işlerini kaybetme korkusuyla arkadaşlarının nasıl sendika üyeliğinden istifa ettiğini... Sayılarının nasıl azaldığını... Kalan sendikalı

çalışanların greve katılmaktan neden çekindiğini... Kala kala 10 kişi kaldıklarını... Grev çıktıktan beş gün sonra, nasıl bütün hukuk kuralları çiğnenerek işten çıkarıldıklarını... Anlatıyorlar.

Kime ama?

Ana akım medyaya dahil olmayan basın kanadına...

Çünkü kapısı önünde bekledikleri Sabah gazetesi ile ATV televizyonu değil sadece, ana akım medya kanallarının hiçbiri onlara hiçbir şey sormuyor. Birbirine düşman kesilmiş medya devleri bile söz birliği etmiş gibi onları görmüyor.

Bu acayip filmin çekimlerinde ana mekân İstanbul Balmumcu'daki Sabah-ATV binasının önü. Tabii Sefaköy'deki dergi grubunda da her gün bir oyuncu bulunuyor. Her cumartesi 19.00'da Taksim'deki tramvay durağında "Grev Gözcüsü" kostümleriyle ortaya çıkıyorlar. İstiklal Caddesi boyunca yürüyor,

Galatasaray'da basın açıklaması yapıp dağılıyorlar. Ama İstanbul'un çeşitli meydanlarındaki işçi gösterilerinde de onları görmek mümkün olabiliyor. Tabii adliye koridorlarını da unutmamalı... Turkuvas Medya'nın kaybedeceğinden emin olarak açtığı davaları izliyorlar.

İsimlerinin, medya gruplarının kendi aralarında sessizce oluşturduğu duyumunu aldıkları "kara liste"ye dahil edildiklerini biliyorlar. Umursamıyorlar.

Onlar her şeyi 'göze almış' durumdalar.

İstedikleri tek bir şey var: Turkuvas Medya'nın TGS ile Toplu İş Sözleşmesi imzalaması.

Sözleşme yoksa uzlaşma da yok onlar için.

Enteresan bir film şu "Bu İşyerinde Grev Vardır!"

Balmumcu'daki Sabah-ATV binası önünde çekimler sürerken, hiç değilse bir kere uğramak lazım.

Festival ekibi ATV ve Sabah grevcilerinin yanındaydı

İşçi Filmleri Festival Komitesi ATV-Sabah grevini ziyaret etti 25 Nisan 2009 - Grevde 70. gününü dolduran ATV Sabah grevcilerini İşçi Filmleri Festivali Düzenleme Komitesi ziyaret etti. 23 Nisan günü ellerinde "ATV Grevine Seyirci Kalma" pankartıyla gelen grev ziyaretçileri festivalin logosu

olan Chaplin-Karagöz kuklasını da yanlarında getirdiler. Düzenleme komitesi adına konuşan Tufan Sertlek, ATV Sabah grevinin medyanın gerçek yüzünü göstermedeki başarısı nedeniyle festivalin açılış gecesinde grevi anlatan küçük bir klip gösterileceğini ayrıca şu an İstanbul'da devam eden grev ve

direnişçi işçileri sahneye davet ederek mücadelelerini paylaşacaklarını söyledi. ATV ve Sabah grevcisi Mete Öztürk de, "Bütün ziyaretler gibi bu da bize moral veriyor. Yalnız olmadığımızı hissettiriyor. Adı üzerinde İşçi Filmleri Festivali ve bu durum bize tekrardan işçi

olduğumuzu hissettirdi. Birçok insanın kabul etmemesine rağmen. 2.5 aylık bir zaman oldu hala ayakta, destekler sayesinde ayakta. Festival ekibinin de gelmesi bize güç kattı. Bundan sonra her gelen güç katacak ve biz uzun süre kazanana kadar mücadele edeceğiz" dedi.